

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4117/2022
26.05.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића, председника већа, Бранке Дражић, Данијеле Николић, Драгане Бољевић и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ... чији је пуномоћник Зоран Савић адвокат из ..., против туженог ЈП „Путеви Србије“ из Београда, чији је пуномоћник Бранислав Поповац адвокат из ..., ради утврђења ништавости споразума о накнади за експроприсано земљиште и исплати разлике накнаде, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1860/20 од 06.12.2021. године, у седници већа одржаној 26.05.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1860/20 од 06.12.2021. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1860/20 од 06.12.2021. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању П 308/18 од 21.09.2020. године, у првом ставу изреке одбијен је приговор апсолутне ненадлежности суда за поступање у овој правној ствари, изјављен од стране туженог. У другом ставу изреке утврђено је да је ништав споразум о накнади за експроприсано земљиште број 465-1343/11-07 закључен 15.12.2011. године између странака. У трећем ставу изреке обавезан је тужени да тужиоцу исплати разлику између исплаћене накнаде за пољопривредно земљиште и припадајуће накнаде за одузето градско грађевинско земљиште у износу од 203.904,00 динара са законском затезном каматом од 21.09.2020. године до исплате, док је одбијен тужбени захтев за тражену законску затезну камату на досуђени износ од 30.12.2011. године до 21.09.2020. године. У четвртном ставу изреке обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка у износу од 74.756,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате.

Пресудом Вишег суда у Врању Гж 1860/20 од 06.12.2021. године одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена првостепена пресуда у првом, другом, обавезујућем делу трећег и у четвртном ставу изреке.

Против правноснажне другостепене пресуде тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучује као изузетно дозвољеној, на основу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Према члану 404. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11 ... 87/18), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права. О дозвољености и основаности посебне ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Предмет тражене правне заштите је утврђивање ништавости споразума о накнади за експроприсано земљиште, закљученог између тужиоца и туженог, и исплата разлике између припадајуће и исплаћене накнаде због извршене експропријације земљишта имајући у виду статус експроприсаног земљишта, а одлукама нижестепених судова усвојен је тужбени захтев. Врховни касациони суд налази да у конкретном случају нису испуњени услови за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној, јер правно схватање изражено у нижестепеним одлукама о ништавости предметног споразума, те потраживању разлике новчане накнаде за експроприсану непокретност настале као последица ништавости закљученог споразума, у складу је са постојећом судском праксом нижестепених судова и ревизијског суда у примени и тумачењу материјалног права релевантног за пресуђење ове правне ствари, тако да не постоји потреба за новим тумачењем права. Осим тога, правилна примена материјалног права у самом конкретном случају зависи од утврђења чињеничног стања па ни из тог разлога није испуњен законски разлог у смислу који се односи на потребу за уједначавањем судске праксе. Такође, ревизијом се указује да је потребно одлучити о ревизији ради уједначавања судске праксе у примени члана 42. Закона о експропријацији односно у погледу начина одређивања висине тржишне вредности непокретности. У спроведеном поступку нижестепени судови су тржишну вредност експроприсаних непокретности утврдили на начин који не одступа од правног схватања о одређивању висине накнаде за експроприсану непокретност израженог кроз судске одлуке Врховног касационог суда. Поред тога накнада је утврђена по тржишној цени градског грађевинског земљишта, чији је статус услед доношења Генералног урбанистичког плана Града Враћа правилно утврђен. При том, уз ревизију нису приложене ни одлуке судова који би указивали на постојање другачије судске праксе.

Како у конкретном случају нису испуњени услови из члана 404. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у првом ставу изреке.

Одлучујући о дозвољености ревизије, применом члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија туженог недозвољена.

Наиме, одредбом члана 468. став 1. Закона о парничном поступку, прописано је да се споровима мале вредности сматрају споровима у коме се тужбени захтев односи на потраживање у новцу који не прелази динарску противвредност 3.000,00 динара по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. Закона о парничном поступку, прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено о спору мале вредности ревизија није дозвољена.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о спору у коме је поступак покренут 01.02.2018. године, а да вредност предмета спора износи 203.904,00 динара, односно да тај износ не прелази динарску противвредност 3.000 евра, то значи да се ради о спору мале вредности, па је ревизија тужиље недозвољена, применом члана 479. став 6. Закона о парничном поступку.

На основу члана 413. ЗПП одлучено је као у другом ставу изреке.

**Председник већа – судија
Бранислав Босиљковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић